

Rage Against the Machine

mee, maar wat belangrijker is: *Moseley Shouls* is een erg leuke plaat geworden. The Small Faces en Steve Winwood hoor je net als in Wellers eigen platen duidelijk terug. Toch heeft de groep een frisse hedendaagse sound aan het album gegeven. GK

Jazz

Jazz-debutanten vakkundig maar niet onmisbaar

- Dirk Balthaus/Bert Lochs Quartet: *Tales of the Frog*. Acoustic Music 319.1082.242.
- Elfferich Four: *Electricity*. A Records ARP 73046.
- Loet van der Lee Quartet: *Going Walkabout*. A Records AL 73035.
- Martinez Move: *Highway Picnic*. A Records AL 73040.

Bijna elke week lijkt er een Nederlandse jazzgroep bij te komen. Het Challenge-label heeft er zelfs een dochter voor verwekt, A Records, die drie van deze nieuwelingen onder haar hoede nam. Acoustic Music is een Duitse maatschappij, maar het internationale gezelschap op *Tales of the Frog* is in Nederland gevestigd.

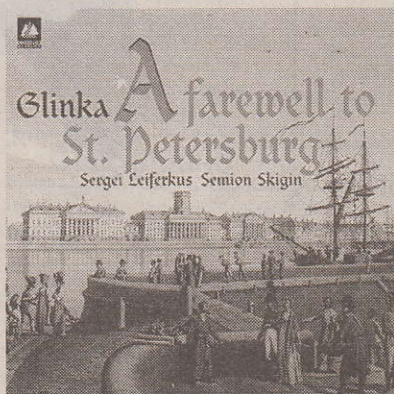
Op alle vier cd's wordt geprobeerd een eigen invulling te geven aan bestaande, Amerikaanse stromingen, zonder aan de conventies van het genre te morrelen. Allemaal worden ze met enthousiasme en vakmanschap volgespeeld.

Aan geen enkele cd kunt u zich een buil vallen, vooral niet als u een liefhebber bent van de inspiratiebronnen waaruit wordt geput. Maar echt onmisbare opnamen zijn er ook niet bij, daarvoor is de concurrentie in deze brede mainstream te groot.

De Elfferich Four spelen 'hardpop-jazz'. Net zoals Hollandse boppers vaak aanstekelijker spelen dan Amerikaanse, is dit kwartet van drummer Jeroen Elfferich een stuk leuker dan de vaak wat patserige fusion uit de VS. Blijkens de groepsfoto zijn de muzikan-

Michael Tilson Thomas

A Farewell to St. Petersburg

Elfferich Four

ten geen jongens meer. Ze spelen hecht samen, zelfs de leider en componist domineert niet. Uiteraard staat er een drumsolo op, maar dat is een aparte track, die bovendien muzikale inhoud heeft.

Ook de andere stukken zijn puntig, en zijn gebaseerd op aantrekkelijke ideeën, zoals de vijfkwartsmaat in het titelnummer of de vrolijke melodie van *Triple Nipple*. Er is veel afwisseling in dynamiek en klankkleur, de veelal korte solo's vullen aan, want de composities zijn eerder songs dan aanleidingen voor individueel vertoon. Afgezien van de kitscherige wolk gitaarsynthesizer in *Noon Monsoon* overheersen techniek noch technologie.

De jonge Loet van der Lee speelt trompet en bugel met een uitgesproken romantische inslag. Hij probeert welgevormde, sprekende frasen op te zetten,

Loet van der Lee

maar zijn timing en solo-opbouw zijn wat aarzelend. Zijn toon op trompet is een beetje zurig, vooral bij het krachtig uithalen, en op bugel klinkt hij nogal week. Dat breekt hem vooral op bij *Reflections*, zo'n typisch uit graniet gehouwen Monk-thema, dat te zoetig en larmoyant wordt uitgevoerd. Pianist Michiel Borstlap voelt het veel beter aan, met zijn stevige, tot de essentie teruggebrachte variaties. Ook uit Borstlaps steeds wisselende maar altijd interessante begeleiding, en uit de bijdragen op tenorsax van Dick de Graaf, blijkt een rijpheid die Van der Lee nog niet bezit.

Miguel Martinez aarzelt niet, maar gaat er uitgelaten tegenaan. Zijn sopraansax klinkt wat dun en matig geïntoneerd, maar op alt speelt hij veel vette noten in hoge tempo's, en waagt hij zich aan complexe thema's als George Russells *Ezz-thetic*, dat net niet onder zijn handen wegekronkelt. Dat geeft een onmiskenbare spanning aan de muziek. In veel nummers is een aardige gimmick ingebouwd, zoals de korte vertrageningen in het razendsnelle *Nice and Clean*. De wat anachronistisch aandoende souljazz-ritmes waarvan veel jonge musici houden zijn ook vertegenwoordigd, maar verder is dit een enthousiaste versie van beproefde bop. Bassist Johan Plomp doet ook mee bij Van der Lee, en heeft zijn sterke ballad *TBA* terecht op beide cd's weten te krijgen.

De meest voldragen muziek komt van het eveneens jonge Dirk Balthaus/Bart Lochs Quartet. Geen groepsnaam die makkelijk van de lippen rolt, maar hun vloeiende, afwisselende stukken worden gespeeld door muzikanten die boven het materiaal staan. Lochs overtuigt zowel op trompet als op bugel met een volle klank, ontspannen swing en coherente improvisaties. Hij kan ook een authentiek potje *growlen*, op het gospel-achtige *Mama J*. De Duitse pianist Balthaus levert solo's af waarin consequent volgehouden lijnen worden getrokken, met logische en navoelbare climaxen.

Steve Altenberg drumt zoals het hoort, alles zit op zijn plaats zonder dat het ergens te veel opvalt. De tempo's zijn ook allemaal precies goed, een kenmerk van geslaagde jazz. FvH